

~~127~~
~~1598~~

П-168,6-НП.

~~127.1596~~

[891.79:334.5]

ДЕШЕВА БІБЛІОТЕКА

ПАНЬКО

845994
466548

НЕЗАМОЖНИКИ

ПЕРЕМОГЛИ

1934

№
Бібл. №
Inv. №

58
Переврено
ЦНБ 1939

КНИГОСПІЛКА
1925

~~193~~
24015

Переврено
ЦНБ 1939

Ціна 1 коп.

ЦЕНТРАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА

СКЛАД ВИДАННЯ:
КНИГОСПІЛКА

Київ, ул. Короленкова, 46.
Харків, ул. 1 Травня, 18.

V.N. Karazin Kharkiv National University

6

00706900

436

Друкарня К. Ф. Книгоспілки, вул. Свердлова, 8.
Д. У. Д. № 6228—Тираж 25.000—Київ.

Розіслала потребиловка повістки про збори. Та тільки повістки якісь не звичайні. Не такі, як раніш, що рахівник Панько писав, а друковані в горіді. Праворуч адреси такими ясними літерами, що аж у вічі кидаються, написано:

„Коли-б ми цілком кооперували все селянство, то вже обома ногами стояли-б на ґрунті соціялізму“. Ленін.

І навколо теж різні гасла:

„Купуй крам виключно в коопера-
тиві“. „Кооперація подолає розруху“.
—і інші.

А на адресі рукою рахівника Панька стоїть:

„Членові № 105. Олексію Івановичу
Чумаченкові“.

Розгорнеш—повістка денна й знову гасла, гасла й гасла.

Ну, так от получив Олексій Іванович Чумаченко (по-сільському просто Олекса Кривуля) повістку, роздивився на неї з усіх боків, розгорнув, прочитав:

„На неділю призначаються загальні збори. Порядок денний.

- 1) Звіт Правління за рік.*
- 2) Заключення Рев. Комісії.*
- 3) Перевибори Правління.*
- 4) Біжучі справи.*

Правління.

Подумав:

— Повістка нічого собі, папірець теж згодиться й на цигарку. А на збори прийдеться піти, бо щось чорти дуже накрутили. Матерія—дорого, махорка—дорого, карасин—дорого, словом ні до чого не приступишся. До города далеко, поблизу кооператива немає, приходится переплачувати. А Іван Полікарпович, кажуть, карбован-

ців з шістдесят жалування цупить. Воно то так, йому мабуть за менше рації нема служити, а все таки багато.

Коли ото тільки подумав, аж ось у хату фігура пливе. Незаможницький голова.

— Олексію Івановичу!

— Здрастуйте!

— Чули? Потребиловка збори скликає.

— Ну й що-ж? Повістку получив.

— Інструктор, кажуть приїхав. Ревізію робив. Недочот вийшов!..

— Знову недочот? Багато?

— Та рублів мабуть із 300.

— Ого!

— Зараз справоздання там. Ну й катавасія. Інструктор вичитує: „народні гроші, каже, вам довірили, а ви отак!“ Іван Полікарпович божаться, хрестяться, на прикащика та на рахівника вказують; а прикащик одмовляється: „без мене, каже, торгували часто. Я в город по крам, а вони, Іван Полікарпович, значить у лавці оста-

нались, от говорить і вийшов такий конфуз“.

— То воно дійсно конфуз. Одного року не пройде, щоб недочоту не було.

— Так я, знаєте, до вас Олексій Івановичу. Як до сознательного елемента. Думаем ми оце спробувать кого із неможників посадити. Все таки, знаєте, люди за революцію і потому як і Ленін казав.

— Та я собственно нічого, пожалуй так воно і краще буде. А як інструктор?

— Та й той так. Неможник, говорить, мусить іти в кооперацію й керувати нею.

— Правильно!

— Так ви, Олексій Івановичу, як сознательний елемент і тожє сочувствующий, пожалуйста на збори неможників. Усіх сьогодні збираємо. Будемо кандидатів обговорювати. Так що через годину-дві й приходьте. Інструктор теж буде.

Олексій Іванович був „уполномочен-

нательний елемент", а також і „сочувствующий“ незаможникам, вони його шанували. Торік подавав заяву про вступ до КНС, але його не прийняли, бо в його вийшов скандал з секретарем КНС, якого Олексій Іванович лаючись назвав „пацаном“. Цей секретар (його потім було вичищено з КНС), узяв та й загубив заяву Олексія Івановича, загубив і квит. А Олексій Іванович лишився й надалі „сочувствующим“.

.....

Не багато й часу минуло, поки прийшла з церкви жінка Олексія Івановича, розказала про те, як батюшка отих „живих“ лаяв.

Пообідали. Олексій Іванович за шапку й ген—ген до КНС на збори. Трохи не спізнився.

Погомоніли, погомоніли незаможники, намітили кандидатів і Олексія Івановича виставили. Призначили двох незаможників, одного рішили пропонувати з старих, того що був казначеем.

7

не куркуль, а так середнячок поганенький.

Посунули на збори.

Олексій Іванович шуткував:

— Ну, хлопці, й бій-же буде гарячий!

На збори прийшли рано. Підраховали голоси. Мало незаможників. Ой, і бій-же буде гарячий!

.....
Іван Полікарпович видно для сміливості самогончику ковтнув:

— Товариші-громадяни, значить сповіщаю збори відкритими.

Обрали президію. І тут бій був!

Іван Полікарпович висунувся:

— Пропоную Олізаренка за голову.

А Олізаренко — куркуль. Голова Комнезаму з листком наперед:

— Потому, як лишений права голосувати, отвод, значить, з нашого боку!

Загули, загвалтували куркулі:

— Це тобі не раду вибирається, а хозяйственное учреждение!

Олізаренко висунувся:

— Рада лишила голоса, а кооперація—ні. Так що я думаю на усмотреніє селянства.

— Яке там може бути усмотреніє селянства? Лишений, значить лишений.

Словом, обрали президію з незаможників. Як ієрихонська сурма залунав голос голови КНС:

— Слово для відчиту належить Івану Полікарповичу.

Подогріла самогонка думки Івана Полікарповича, слова так і ллються, тільки про справи все менше й менше. Так ото й причастовується:

— Та ми-ж ваші, а ви наші. Та все вмісті, та все вкуші...

Словом, не доклад, а ціла тобі автобіографія. „Я й там був, я й туди їздив, звідти приїздив. З тим балакав, того бачив“,— і таке инше.

А нарешті отаке:

— І от товариші-громадяни, оказія случилась. Товариш інструктор недочоти замітив. Воно то собственно й не-

багато, а все таки, постанова собранія так що й нужна, бо без неї списать ніяк.

Хтось із кутка.

— Так не скажите скільки?

— Та словом чи сто, чи триста карбованців. Ну, тут це не важно, аби списати.

Знов із кутка:

— А як це воно сталось? Із недовгодом, значить?

— Та воно собственно і розбирають нічого. Місяців зо три тому, прийшов я якось до потребиловки, а вона — закрита. Прикащик обідать пішов. Так. Я зирк у вікно, аж там щурів дюжини зо дві лазють, по прилавках, і все щось їдять. Оце думаю так, з'їдять усі товари. На другий день зібрали по цьому случаю нараду Правління, у протокола записали. Ну, що його придумаш, коли воно таке? Отруїть ніяк, бо ж з'їдобні продукти — купили пастку, та хіба спіймаеш, коли воно повно продуктів.

Знову з кутка:

— Здорово бреше!

— Ні, їй-бо, правда. Так і сталося що шури поїли. Хіба вони мало з'їдять, коли таке? Та це не так вже важно. Бо ж саме головне—списати.

На тім і закінчив.

Голова:

— У кого є запитання?

Хтось із кутка:

— Та мабуть нема, — а от слово дайте.

— Пожалуста.

— Е, ні, пробачте, зараз іще ревізійна комісія висновок свій зачитає.

Висунулась ревізійна комісія. Голова колись крамницю держав.

Прочитали висновок. Усе чисто. Правління—янголи, недочоту не було. Коли єсть недочот, ревізійна комісія пропонує той недочот простити.

Загула юрба:

— Як то простити? Скільки років прощать? Прощали вже! Досить! Голоса дайте! Слова!

Голова:

— Будь ласка, слово вам.

Висунувся товариш з кутка: Олексій Іванович.

— Товариші-громадяни! А позвольте спросить. Скільки раз прощать полагается, це раз! А друге, так здається мені, що щури у нас дуже великі та рукаті, довгоногі. Чомусь в лавці сноконвіку щурів не водилось, а тепер завелось. А от я ніколи не чув, щоб щури коров купували. А чомусь сталося так, що в мент незаконного дійствія розрухи у Івана Полікарповича аж дві корови появилось в дворі. А у прикащика кінь та новий хід. Семе-ниха чомусь хвалилася, що до потреби самогон приймається в обмін на крам та другі товари. Видно не так господарювали, мало накидали на крам, карасин можна-б було й по двадцять продавати. От. Так що я думаю треба пропонувати поповнити недочот!

— Правильно! Вірно! Поповнить! Поповнить! Еч, щури які завелись! Як

можна, так не годиться! Деж вони візьмуть? Там де брали! Поповнить!

Ну й пішло. Голова наперед:

— Товарищі-громадяни! Я тут не винен! Їй-бо не винен. Щурів бачив. Навіть у протоколі єсть. Спрашуйте прикащика!

— Правильно! Прикащика! Хай говорять!

Прикащик наперед:

— Я, товарищі, тут ні при чому. Хто по крам у город їздив?—Я. Хто за мене торгував у крамниці?—Іван Полікарпович.

— Бреже він, громадяни! (це Іван Полікарпович).

— Їй-бо, не брешу! Спитайте його, на які гроші він збирався своєю крамницею відкрити? Хто мене перетягував до себе? Говорить: — Одкрию крамницю—будеш у мене служити? — Не доведеться, кажу, крамниці одкрити! Одкрию, говорить! Це він все. Хто на крам самогон у Семенихи вимінював? Га? А відкіля у мене кінь та хід по-

вий? Так я-ж жалування получаю, ну й коня купив.

— А хід?

— А за хода, товарищі, райсоюзу вексель видав. Йй бо, правда.

Виступив інструктор. Так і так, говорить, громада доручила свої кошти, а їх розтратили. Це не діло. Зміг кататися, зумій і савочки возити. Обов'язково поповнити треба. А щоб такого більше не траплялось, обирайте до правління тих, кому ви довіряєте. Комнезам мусить сказати своє слово.

Голова Комнезаму наперед.

— Товарищі, коли ми й далі будемо довіряти куркулям, з того нічого не вийде. В нас село не дуже багате, незаможників більше, своїм і довіряйте. А з їх, куркулів, обов'язково повернуть розтрачену суму.

Довго гомоніли. Вияснилось, що все правління добре ручки до громадських грошей приклало. Постановили недочот повернуть. Коли не заплатять, вер-

нуть судом. Ревізійна комісія теж добру нагінку мала.

Почали обирати Правління та Ревізійну Комісію. Олізаренко-куркулів висунувся:

— Пропоную оставить старих.

— Не треба. Досить!

Голова КНС.:

— Пропоную список, такого, такого.

— Що за список? Хто їх вибирав?

Голосувать роздільно.

Голосували роздільно. Обрали незаможниківі Олексія Івановича. На куркулів подали в суд.

Так в нашім селі незаможники перемогли куркулів. Кооператив—наш.
